

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že soud řešil nesprávně otázku, zda byla vyhrůžka obžalovaného způsobila vzbuditi v ohroženém M-ovi důvodné obavy, an přihlíží při tom i k okolnostem, jež nebyly ohroženému známy (že se obžalovaný choval surově a je prchlé povahy), jakož i k okolnosti, o níž se dověděl ohrožený teprve později (vyhrůžka v lístku připevněném na plotě domku M-ova). Podle zákona jsou pro posouzení způsobivosti vyhrůžky vzbuditi důvodnou obavu v ohroženém rozhodně kromě důležitosti zla, jímž bylo hrozeno, okolnosti a osobní povaha ohroženého. Záleží vždy na tom, zda má ohrožený při objektivním uvážení všech okolností důvod, míti za to, že pohrůžka bude splněna (rozh. čís. 3193, 2891 sb. n. s.). I když jest dáti za pravdu zmáteční stížnosti, že okolnosti, z nichž se usuzuje na důvodné obavy ohroženého, jednak musely býti ohroženému známy, jednak musely tu býti v době spáchání činu, — takže se soud neprávem dovolává také okolností, o nichž nezjišťuje, že byly obžalovanému známy, a okolností, o nichž se dověděl dodatečně, nemá přece tato vada v souzeném případě významu, ana je tu skutková podstata zločinu podle § 98 b) tr. zák. již proto, že jest zjištěno, že obžalovaný hrozil závažným zlem, vraždou, a že hrozil za okolností pro ohroženého velmi tísnivých, v době, kdy »vší mocí« hleděli stávkující jednotlivci překaziti práci nestávkujícím, takže museli býti doprovázeni četnictvem do práce i z práce v době, kdy demonstrující dav vnikl až na dvorek M-ův, takže musel býti odtud vypuzen četnictvem, — kteréžto okolnosti v rozsudku zjištěné již o sobě odůvodňují závěr soudu, že pohrůžka obžalovaného jednak vzhledem k důležitosti zla, jímž bylo hrozeno, jednak vzhledem k okolnostem a k poměrům ohroženého, byla způsobila vzbuditi v něm důvodné obavy.

Čís. 4154.

Souběh přečinu podle § 45 a přestupku podle § 47 zák. čís. 218/1926 není možný.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 45 zák. o právu původském stačí eventuální zlý úmysl.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, Zm I 401/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. prosince 1929, pokud jím byl obžalovaný Karel K. zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin zásahu do původcovského práva podle § 45 zákona ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n., a obžalovaní Karel K. a Alois M. byli zproštěni podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek § 47 čís. 1 téhož zákona, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost soukromé obžalobkyně napadá zprošťující část rozsudku z důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. Pokud jde o obžalovaného Karla K-a, rozhodovací důvody rozsudku prvního státního soudu v oddílu zprošťujícím ho z obžaloby pro přečin zásahu do původského práva podle § 45 zákona čís. 218/26 rozeznávají dvojí období, dobu do 7. září 1927 a dobu od 7. září 1927, totiž dobu od dopisu Dr. T-a, právního zástupce obou obžalovaných, právnímu zástupci soukromé obžalobkyně. Pro onu dobu zjišťuje rozsudek, že obžalovaný Karel K. vůbec nic nevěděl o tom, jakých pramenů používal obžalovaný redaktor Alois M. k vydávání pozastaveného románu. Zmateční stížnost vytýká nalézacímu soudu, že v rozsudku po subjektivní stránce nezjišťoval, zda si obžalovaný K. přece nebyl vědom, že román »Kletba Habsburků« je chráněn původským právem soukromé obžalobkyně, a zda i přes toto vědomí alespoň eventuálního porušení román uveřejňoval. V souvislosti s tím stížnost vytýká, že soud nepřihlížel k dopisu zástupce obžalovaného Dr. T-a ze dne 7. září 1927, z něhož prý plyne, že K., ač dne 7. září 1927 již věděl, že porušuje původské právo soukromé obžalobkyně, přece se rozhodl pokračovati v dalším uveřejňování románu jako dosud. Především není správné, že si soud tohoto dopisu nevšiml, neboť výslovně si dává otázku vědomí K-ova po tomto dopisu a zjišťuje, že zakázal M-ovi, by nepoužíval dále naznačené pomůcky, a M. mu slíbil, že pomůcky používat nebude. Pokud by však bylo lze spatřovati v příslušných vývodech uplatňování zmatků podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. v tom směru, že si nalézací soud neuvědomil, že ke skutkové podstatě přečinu podle § 45 zákona o právu původském stačí podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu (viz čís. sb. n. s. 2056, 2383 a j.) a nauky i eventuální zlý úmysl, a že nalézací soud s tohoto hlediska věc neprobral, nelze ani tu zmateční stížnosti přiznati úspěch, ana soukromá obžalobkyně — ač to bylo její procesuální povinností — neuvědomila, ba ani nenapověděla okolnosti, z nichž by bylo lze usuzovati, že obžalovaný K. mohl před 7. září 1927 míti aspoň podezření, že k románu »Familiengeschichte« je používáno původským právem chráněného románu »Kletba Habsburků«, a přes to román uveřejňoval, jednaje tak na nebezpečí, že by mohl porušiti cizí právo původské, a s tím počítal tak, že by bylo lze míti za to, že by ho ani jistota o cizím právu původském nebyla odvrátila od rušebního činu, v němž by se právě projevoval eventuální zlý úmysl. Pro dobu od 7. září 1927, kdy obžalovaný Karel K. nabyl vědomosti o uveřejňování pozastaveného románu závadným způsobem, zprošťuje ho soud proto, že od 7. září 1927 články románu byly zpracovány »volnějším způsobem, takovým, že nelze mluvit o zásahu do původského práva, jak sama soukromá obžalobkyně přiznává«. Zástupce soukromé obžalobkyně totiž podle protokolu o hlavním přelíčení z 18. prosince 1929 připustil, že od 7. září 1927 byl překlad »opatrnější, volnější«. Údaj rozsudku, že se po 7. září 1927 zpracování románu stalo »volnějším způsobem«, nevyklučuje, ba dopouští výklad, že se zásah přece stal. Aby zmateční stížnost soukromé obžalobkyně mohla míti úspěch, bylo by však nezbytně třeba, by přesně uvedla a označila určité konkrétní případy, kde i po

7. září 1927 určitý článek románu byl zpracován, třebaže opatrněji a volněji, přece takovým způsobem, že to naplňuje skutkovou podstatu zásahu v právo původské podle § 45 cit. zákona. V tomto nejpodstatnějším směru zmateční stížnost selhává, neuvádějíc konkrétní případ, což jest tím povážlivější, ano ani trestní oznámení, ani spis obžalovací neuvádějí ani jediný případ z doby po 7. září 1927. Důsledkem toho jest, že všechny vývody zmateční stížnosti, ať formální, ať hmotně-právní, k tomuto období se vztahující, postrádají věcného základu, a již z toho důvodu nemohou vésti k úspěchu.

Zmateční stížnost, napadající důvody zmatečnosti § 281 čís. 5, 9 a) tr. ř. rozsudek zprošťující oba obžalované z obžaloby pro přestupek podle § 47 čís. 1 zák. čís. 218/26, nemůže míti úspěch již proto, že logicky není možný souběh přečinu podle § 45 s přestupkem podle § 47 čís. 1 cit. zák. Neboť přečin podle § 45 předpokládá vědomý zásah ve smyslu § 44 cit. zák., jednání již od počátku (a priori) neoprávněné, nedovolené, porušující práva vyhrazená původci. Přestupek podle § 47 čís. 1 cit. zák. však předpokládá t. zv. zákonné licence, dovolené užití díla (§§ 23, 29, 33, 36 uv. zák.), a ukládá jen za povinnost, by při použití příslušné licence byl udán původce neb použitý pramen, ukládá pak zákon tuto povinnost — pokud jde o díla literární (§§ 21 až 26) — v případech § 23 čís. 2, 3, 4, 5 a v § 24 odst. 1 cit. zák.

Čís. 4155.

Byla-li s odporem proti rozsudku pro zmeškání spojena zmateční stížnost, rozhoduje o obou opravných prostředcích zrušovací soud, i když měla být zmateční stížnost odmítnuta nalézacím soudem podle § 1 zák. čís. 3/78.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, Zm II 141/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání nevyhověl odporu obžalovaného proti rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 2. března 1931, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II c), 176 II a) tr. zák., a zamítl jeho zmateční stížnost proti témuž rozsudku.

D ů v o d y:

Obžalovaný výslovně prohlásil, že svoluje, by se přelíčení konalo v jeho nepřítomnosti. Nejsou proto jeho námitky proti rozsudku odůvodněny, nanejvýš, an ani sám obžalovaný neuvádí nezvratnou okolnost, pro kterou se nemohl ke hlavnímu přelíčení dostavit, a nebylo jim proto vyhověno. Obžalovaný ohlásil sice zmateční stížnost, avšak neprovedl ji a, ohlašuje ji, neoznačil jasně a určitě ani žádný ze zmatečních důvodů v § 281 čís. 1—11 tr. ř. uvedených, ani neuvedl skutečnost, která by některý ze zmatečních důvodů mohla zakládati. I bylo proto též jeho zmateční stížnost podle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 zamítnouti ihned v zasedání neveřejném.